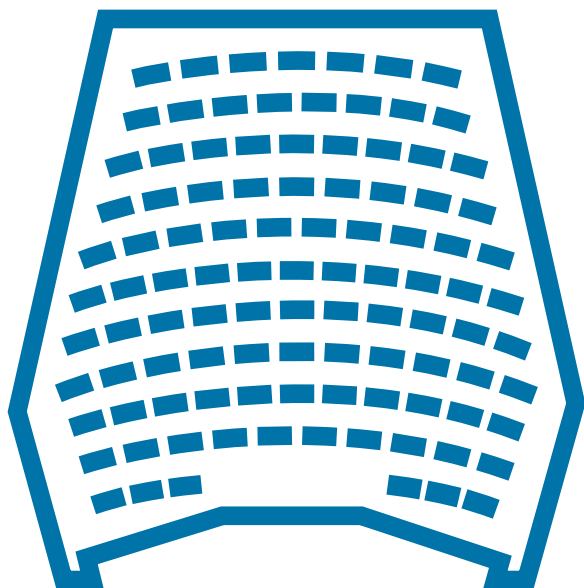

deSingel

Internationale Kunstcampus

2008-2009 BLAUWE ZAAL

**POUR VOS BEAUX YEUX
MUZIEKTHEATER
TRANSPARANT
HERMES ENSEMBLE
VR 23 JAN 2009**

2008-2009 / FILM EN LIVE MUZIEK

WO 15 OKT 2008
BUSCEMI & MICHEL BISCEGLIA ENSEMBLE
DE MAN MET DE CAMERA

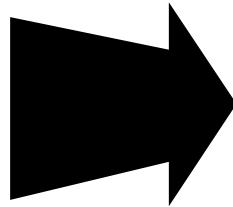
VR 23 JAN 2009
HERMES ENSEMBLE OLV. KOEN KESSELS
POUR VOS BEAUX YEUX

DO 5 FEB 2009
BLINDMAN DRUMS
GEHEIMNISSE EINER SEELE

inleiding door **Kevin Voets in gesprek met Erik Martens, 19.15 uur,**
foyer de kunsthaven

begin concert **20.00 uur**
einde **omstreeks 21.30 uur**
er is **geen pauze**

teksten programmaboekje **Kevin Voets, Xavier Canonne, Erik Martens**
coördinatie programmaboekje **deSingel**

POUR VOS BEAUX YEUX

HERMES ENSEMBLE olv. KOEN KESSELS

coproductie **MUZIEKTHEATER
TRANSPARANT, DESINGEL,
BEURSSCHOUWBURG**

IMAGES D'OSTENDE (HENRI STORCK, 1929)

camera **Henri Storck** | Frans | Stille film | Z&W | 10' 55" | © Fonds Henri Storck

muziek **Joachim Brackx** (2008), uitvoering **Hermes Ensemble: Koen Kessels** dirigent, **Els Mondelaers** mezzo, **Karin Defleyt** fluit, **Peter Merckx** klarinet, **Kris Hellemans** altviool, **Lode Leire** contrabas, **Geert Callaert** piano, **Gaetan La Mela** percussie, **Jean-Marc Sullon** CRFMW, muziekassistent

Een film opgedeeld in visuele hoofdstukken: de haven, de ankers, de wind, de schuimende golven, de duinen, de Noordzee. Een reeks beelden die niets met anekdotiek of illustratie te maken hebben. Water, zand en golven worden zuiver filmische elementen.

HISTOIRE DU SOLDAT INCONNU (HENRI STORCK, 1932)

editing **Henri Storck** | Frans | Z&W | 10' 38" | © Fonds Henri Storck

muziek **Annelies Van Parys** (2008), uitvoering **Hermes Ensemble: Koen Kessels** dirigent, **Els Mondelaers** stem, **Geert Callaert** piano, **Karin Defleyt** fluit, **Peter Merckx** basklarinet, **Gaetan La Mela** percussie, **Jean-Marc Sullon** CRFMW, muziekassistent

Een jaar lang onderzocht Storck de beeldjournals van 1928, toen zestig landen een overeenkomst tekenden waarin oorlog buiten de wet gesteld werd. Hij confronteerde deze utopie vervolgens met de voortekenen van een nieuwe oorlog (we schrijven 1932): opbloei van het nationalisme, repressieve politie, ongebreideld kolonialisme, oorlogszuchtige leiders. Een agressieve montage confronteert deze mooie theorie op sarcastische wijze met beelden van de huichelachtige politiek van redevoeringen en parades, met metaforen als een in slow motion instortende fabrieksschoorsteen of het opgedolven lijk van een 'onbekende soldaat'.

gelieve uw GSM uit te schakelen

De inleidingen kan u achteraf beluisteren via www.desingel.be
Selecteer hiervoor voorstelling/concert/tentoonstelling van uw keuze.

Op www.desingel.be kan u uw visie, opinie, commentaar, appreciatie, ... betreffende het programma van deSingel met andere toeschouwers delen. Selecteer hiervoor voorstelling/concert/tentoonstelling van uw keuze. Neemt u deel aan dit forum, dan maakt u meteen kans om tickets te winnen.

foyer de kunsthaven

enkel open bij avondvoorstellingen in rode en/of blauwe zaal
open vanaf 18.40 uur
kleine koude of warme gerechten te bestellen vóór 19.20 uur
broodjes tot net vóór aanvang van de voorstellingen en tijdens pauzes

Hotel Ramada Plaza Antwerp (Desguinlei 94, achterzijde torengedouw ING)

- ▶ Restaurant HUGO's at Ramada Plaza Antwerp
open van 18.30 tot 22.30 uur
- ▶ Gozo-bar
open van 10 uur tot 1 uur, uitgebreide snacks tot 23 uur
deSingelaanbod: tweede drankje gratis bij afgifte van uw toegangsticket

Reclamepanelen omringen de bouwwerf van deSingel. De plaatsing van deze panelen levert extra middelen op om de bouwkosten te financieren. De toelating voor het plaatsen van de advertentiepanelen geldt voor de periode van de bouwwerken. Wij hopen op uw begrip.

COMBAT DE BOXE (CHARLES DEKEUKELEIRE, 1927)

Gebaseerd op 'Combat de boxe', gedicht van Paul Werrie

camera **Antoine Castille**

producer **Charles Dekeukeleire** | Stille film | Frans | Z&W | 7' 30" | ©

Koninklijk Belgisch Filmarchief

cast **Henri Dupont, Jean Demey, Pierre Bourgeois, André Germain**

muziek **Eric Sleichim** (2008), uitvoering **Hermes Ensemble: Eric Sleichim** live-electronics, **Gaetan La Mela** percussie, **Jean-Marc Sullon** CRFMW, muziekassistent

Wanneer Charles Dekeukeleire 'Combat de boxe' draait, is hij tweeëntwintig en gek van film. Hij schaaft zich meteen achter degenen die de zuivere filmkunst aanhangen, zoals Germaine Dulac, Jean Epstein, Marcel L'Herbier of Louis Delluc. Hij bewondert Vertov en diens concept van het 'Kino-Glaz', de filmcamera als oog. Paul Werrie schreef het gedicht dat het uitgangspunt vormt voor deze film, die wordt opgebouwd met een heel ritmische montage van close-ups, dubbeldrukken, afwisselend positieve en negatieve beelden. Het geweld van het gevecht, de aanwezigheid van het publiek, de spanning tussen de menigte en de ring, werden samengebracht in een flitsende montage.

POUR VOS BEAUX YEUX (HENRI STORCK, 1929)

scenario **Félix Labisse**

camera **Henri Storck** | Stille Film | Z&W | 6' 31" | © Fonds Henri Storck

cast **Henry Van Vyve, Félix Labisse, Ninette Labisse, Alfred Courmes**

muziek **Joachim Brackx** (2008), uitvoering **Hermes Ensemble: Koen Kessels** dirigent, **Aline Goffin** stem, **Karin Defleyt** shakuhachi, **Gaetan La Mela** percussie, **Jean-Marc Sullon** CRFMW, muziekassistent

"Félix (Labisse) en ik (Henri Storck) namen het besluit een film te maken. 'Images d'Ostende' had ik in 1929 eigenhandig gedraaid, maar voor de volgende film, 'Pour vos beaux yeux', zou hij het scenario schrijven." In 8 minuten en 75 shots zien we hoe een jongeman in een park een glazen oog vindt, door zijn vondst geobsedeerd raakt en zich er vervolgens van wil ontdoen door het oog met de post te verzenden. Dit werk uit de surrealistische doos, met Henry Van Vyve in de hoofdrol (Labisse en diens zuster Ninette zijn slechts in het begin te zien), verscheen een jaar na 'Un chien andalou', met het doorgesneden oog.

VISIONS DE LOURDES (CHARLES DEKEUKELEIRE, 1932)

script & camera **Charles Dekeukeleire**

prod. Co.: PDK | Stille film | Z&W | 17' 54" | © Koninklijk Belgisch Filmarchief

muziek **Annelies Van Parys** (2008), uitvoering **Hermes Ensemble: Koen Kessels** dirigent, **Els Mondelaers** mezzo, **Karin Defleyt** fluit, **Peter Merckx** basklarinet, **Kris Hellemans** altviool, **Lode Leire** contrabas, **Gaetan La Mela** percussie, **Jean-Marc Sullon** CRFMW, muziekassistent

Charles Dekeukeleire, zelf kritisch katholiek, maakte deze documentaire tijdens een pelgrimstocht van de Katholieke Arbeidersjeugd. Zijn film is een kritische bespiegeling, soms scherp, soms bewogen en vroom, over de plaats waar alle goedgelovigheid en het zuiverste geloof samenkomen. Stoeten pelgrims trekken langs gewiekste kwezels die kaarsen verkopen; het water ritselt als de rozenkransen die te koop liggen in de kraampjes. Beelden van zieken, in geduldige afwachting van het wonder, alterneren met beelden van giften aan de Heilige Maagd (honderden krukken hangen aan het plafond van de Heilige Grot, de vloer is bedekt met vreemde leren korsetten en houten benen, duizenden brieven liggen ter lezing uitgesteld achter traliewerk).

SUR LES BORDS DE LA CAMÉRA (HENRI STORCK, 1932)

editing **Henri Storck** | Stille film | Z&W | 10' 47" | © Fonds Henri Storck

muziek **Jan Van Outryve** (2008), uitvoering **Hermes Ensemble: Koen Kessels** dirigent, **Aline Goffin** stem, **Karin Defleyt** fluit, **Peter Merckx** klarinet, **Kris Hellemans** altviool, **Lode Leire** contrabas, **Geert Callaert** piano, **Gaetan La Mela** percussie, **Jean-Marc Sullon** CRFMW, muziekassistent

Voor 'Sur les bords de la camera', vertrekt Storck, zoals hij dat eerder deed voor 'Histoire du soldat inconnu', van nieuwsbeelden uit 1928, die hij bewerkt, maar dit keer op een meer humanistische en burleske toon. Hij combineert beelden van grote massa's, politierepressie, explosies, rellen en brand met beelden van turners, music halls, modellen en zeeleeuwen, die het geheel alleen maar onrustwekkender maken.

POUR VOS BEAUX YEUX, DE AVANT-GARDE VAN DE BELGISCHE CINEMA

Voor kunstenaars met zin voor experiment was de eerste helft van de vorige eeuw een gouden tijdperk. Er waren nog grenzen te verleggen, er was een publiek om indruk op te maken, critici en een negentiende-eeuws establishment om tegen de haren te strijken. De avant-gardistische droom was nog vers en intens.

Nochtans waren kunstenaars al langere tijd aan het morrelen aan de klassieke esthetica. Er waren ook een aantal externe factoren die het klimaat rijp maakten voor verandering. Wanneer bijvoorbeeld in de vroege negentiende eeuw de fotografie wordt uitgevonden, komt vanzelf de identiteit van de plastische kunstenaar onder druk te staan. Voordien werd een kunstenaar vaak gedefinieerd als kopiist van de werkelijkheid. Met de komst van de fotografie blijken machines plots performanter, sneller en preciezer om landschappen of portretten op een realistische manier weer te geven. Plastische kunstenaars die hun artistieke roeping ernstig namen, zaten dus met een probleem en werden gedwongen de kern van hun artistieke bedrijvigheid te herdefiniëren. Gaandeweg kwamen nieuwe concepten op de voorgrond: niet langer de fysieke gedaante van de werkelijkheid was belangrijk, maar een lichtimpressie ervan, de expressie, de essentie, ... Was het doek van de schilder voordien een venster op de werkelijkheid, dan werd dat zicht op de buitenwereld gaandeweg almaar minder transparant. Finaal werd het doek gewoon doek: een stuk textiel met daarop lijnen en kleuren. Van de figuratie en het 'realisme' belanden we in sneltempo bij de volmaakte abstractie. Nog voor het einde van de Eerste Wereldoorlog waren Mondriaan en Malevitsj al uitgekomen bij de zuivere vorm. Marcel Duchamp gaat nog verder: in 1917 stelt hij zijn urinoir tentoon in New York onder de titel 'Fountain'. Met andere woorden: nog voor de jaren twintig werd naast de afbeelding ook de vorm overboord gegooid en waren de fundamenteën van wat later de conceptuele kunst zou worden genoemd, al gelegd.

Wanneer tachtig jaar na de uitvinding van de fotografie ook een techniek werd ontdekt om bewegende beelden te registreren, creëerde dit een gelijkaardig desoriënterend effect voor een aantal andere disciplines in de kunsten, bijvoorbeeld het theater. Deze tweede identiteitscrisis leidde tot dezelfde soort vragen: moet het theater gewoon de werkelijkheid kopiëren? Want: is de 'cinématographe' daar niet veel beter voor toegerust? Een andere vraag die elke avant-garde beweging aan de orde stelt, is die

Pour vos Beaux Yeux (boven) en Images d'Ostende (onder)

naar de functie van de taal en van de narrativiteit. Is dat oude concept van 'het vertellen' niet stilaan aan vervanging toe? Heeft het moderne drama, de nieuwe literatuur en de hedendaagse cinema wel behoefte aan een klassieke verhaal? Stelt de moderne tijd geen nieuwe eisen?

Op alle fronten tegelijk ontwerpen avant-garde bewegingen nieuwe beeldtalen die met elkaar gemeen hebben dat ze zich in de eerste plaats afzetten tegen de vorige generaties. In de euforie van de vernieuwing volgen de diverse '-ismen' elkaar snel op. Na de Tweede Wereldoorlog zien we kunstenaars teruggrijpen naar opvattingen en theorieën die in wezen al in de loop van de eerste helft van de twintigste eeuw werden ontwikkeld en beproefd. De vernieuwing is op dat moment haar prille frisheid en onschuld kwijt, want intussen is ongeveer alles al wel eens eerder uitgevonden.

In de eerste decennia van de vorige eeuw was het sneeuwtapijt van de moderniteit nog vers. Kunstenaars begaven zich op domeinen waar voordien niemand zich ooit had begeven. En ook al bleek het ijs onder die sneeuwlaag vaak glad of dun, alles was nieuw. De artistieke euforie die dat gevoel teweegbracht, kunnen we nog altijd ervaren in de vele musea in de wereld, maar ook in de films die in die jaren gerealiseerd werden. Vanaf de jaren twintig zien we dat ook cineasten aangetrokken worden door radicale experimenten. Vaak zijn het kunstenaars die zich bij wijze van uitzondering kortstondig met het nieuwe medium bezighouden. Hun experimenten gaan ook verder dan de expressionistische uitvergroting of de poëtische verdichting. In België doet het fenomeen zich voor bij twee jonge cineasten in wording: Charles Dekeukeleire en Henri Storck ontdekten allebei nog voor de jaren dertig de camera. Allebei experimenteren ze met een zekere vorm van abstractie en met niet-narratieve structuren. Film is op dat moment nog een nieuw medium waar op artistiek vlak nog ontdekkingen mee te doen vallen.

De eerste experimentele periode in de cinema is van relatief korte duur: ze neemt haar aanvang aan het eind van de jaren twintig en is tien jaar later alweer voorbij. Nieuwe generaties experimentelen zullen haar opvolgen. In de late jaren vijftig bijvoorbeeld: Marcel Mariën met 'L'imitation du cinema' (1959). Ook René Magritte zal de camera ter hand nemen, al is het niet meteen duidelijk in hoeverre hij zijn creaties op dat vlak ook als artistiek volwaardige experimenten beschouwde.

Sommige van de films van Storck en Dekeukeleire flirten duidelijk en openlijk met het surrealisme. Van andere films is het experiment louter formeel en in elk geval minder 'ideologisch'. Toevallig of niet zullen beide cineasten aan het eind van de jaren dertig evolueren van het experiment naar de documentaire. Ook voor andere gelegenheidssurrealisten, Henri d'Ursel en Ernst Moerman, geldt dat hun carrière als avant-gardist van korte duur was. Beiden maken ze zich het surrealistische idioom eigen en draaien ze een film. Nadien bracht het leven hen andere dingen.

De Belgische experimentele cinema 1927-1937 was dus een kortstondig avontuur. Het was ook een aangelegenheid van een heel beperkt aantal spelers. Die overzichtelijkheid maakte het voor het Koninklijk Belgisch Filmarchief bijzonder aantrekkelijk om al deze films onder één noemer uit te brengen in één overzichtspublicatie ('Avant-garde', 2009, een productie van het Koninklijk Belgisch Filmarchief, Muziektheater Transparant en Hermes Ensemble, in samenwerking met de Beursschouwburg, Internationale Kunstcampus deSingel en CRFMW). In 2008 componeerden de Vlaamse componisten Annelies Van Parys, Mireille Capelle, Joachim Brackx, Eric Sleichim, Jan Van Outryve, en Thomas Smetryns speciaal voor deze editie nieuwe muziek, die werd opgenomen in de Blauwe Zaal van deSingel in de loop van 2008. In de filmconcerten worden de films van Storck en Dekeukeleire met live muziek vertoond.

Images d'Ostende

HENRI STORCK (1907-1999)

Bij het overlijden van zijn vader ontfermt de jonge Henri Storck zich samen met zijn moeder over de schoenwinkel van de familie. Op dat moment beëindigt hij zijn studies aan de Franse afdeling van het Atheneum van Oostende en ontdekt hij de Franse literatuur en de fotografie. Tot zijn kennissenkring horen James Ensor, Léon Spilliaert, Constant Permeke, Felix Labisse en de schrijvers Fernand Crommelynck en Michel de Ghelderode. De film 'Moana' van Robert Flaherty (1927) die hij voor het eerst te zien krijgt in de Club du cinéma de Bruxelles heeft een overweldigende impact op hem en brengt hem ertoe zelf filmexperimenten uit te voeren. In 1928 richt hij samen met een vriend van zijn moeder een filmclub op in Oostende. Het jaar daarop maakt hij 'Pour vos beaux yeux', zijn eerste korte film, geïnspireerd door het surrealisme en gemaakt met medewerking van de schilders Labisse en Courmes. In 1929 draait hij 'Images d'Ostende', een stille korte film die het begin vormt van een reeks films over zijn geboortestad, waarvan hij de officiële cineast wordt. Zijn 'Suite Ostendaise' omvat 'Ostende, reine des plages' (1930), 'Trains de plaisir' (1930), 'Une idylle à la plage' (1931) en een reeks korte films. Met 'Histoire du soldat inconnu' en 'Sur les bords de la caméra', beide gemaakt in 1932 aan de hand van actualiteitenfilms, kiest hij voor de methode van de filmcollage, een methode waarvan hij één van de voorlopers is. In 1931 ontmoet hij Jean Vigo die hem aan Germaine Dullac voorstelt. Dullac neemt hem - zonder vergoeding - aan als assistent cameraman in Parijs. Hij wordt later scriptassistent bij Gaumont maar neemt al snel ontslag en assisteert Jean Vigo bij 'Zéro de conduite' in 1933. In hetzelfde jaar stellen André Thirifays en Pierre Vermeylen - met wie hij later het Belgisch Filmarchief zal oprichten - hem voor om 'Misère au Borinage' te draaien. Samen met 'Boerensymfonie' (1944) wordt dit zijn bekendste werk. Voor deze documentaire die partij kiest voor de mijnwerkers en de stakers van de Borinage zal hij beroep doen op Joris Ivens. Als veelzijdig filmmaker die een breed spectrum beheerst en laveert tussen droom, sociale documentaire en kunstfilm, is Storck een van de pioniers van de film in België. Heel zijn leven heeft hij zich onvermoeid ingezet voor de erkenning en de verspreiding ervan.

CHARLES DEKEUKELEIRE (1905-1971)

Reeds op zijn twintigste werkte Charles Dekeukeleire, die zich verwant voelde met de 7 Arts- beweging en het gelijknamige blad geleid door Pierre en Victor Bourgeois, zijn eerste beschouwingen uit over film in artikels die getuigen van zijn affiniteit met de theorieën van Epstein, Dullac en Vertov. Hij laat zich door hen inspireren wanneer hij in 1927 zijn eerste film maakt, 'Combat de boxe', een kortfilm naar een gedicht van Paul Werrie. De film is doordrenkt van het concept van het 'camera-oog' en bevat superimpressies en negatiefbeelden. Het is het eerste voorbeeld

in België van een creatieve en experimentele cinema. De originaliteit van de beelden en het zoeken naar ritme via de montage zijn twee kenmerken die men terugvindt in de tweede film van Dekeukeleire, 'Impatience', gedraaid in 1928. Ook deze film pleit voor een 'zuivere cinema'. De film is opgebouwd uit vier elementen, 'de moto', 'de vrouw', 'de berg' en 'abstracte blokken'. Dekeukeleire encenseert een modernistische verheerlijking van de snelheid: aan de hand van een reeks schokkerige en vaak korte beelden visualiseert hij de tegenstelling tussen mens en machine. Henri Storck, die zijn films voorstelt in de ciné-club van Oostende die hij oprichtte in 1927, verdedigt 'Impatience' en pleit samen met Dekeukeleire voor een 'scheppende cinema'. In 1930 maakt Dekeukeleire 'Histoire de détective', een opmerkelijke middellange film waarin de camera zelf het onderzoeksinstrument wordt van een amateurdetective die van een vrouw de opdracht krijgt haar man te schaduwen. In een opeenvolging van brede en strakke opnamen van de Noordzee tot Luxemburg, met beelden van Brugge en van pletmachines, getuigt 'Histoire de détective' van een verlangen naar een nieuwe cinematografische taal. Dekeukeleire lijkt het ritme van de film evenwel minder in de hand te hebben dan in zijn vorige films. 'Witte Vlam' (1930) situeert zich tussen de documentaire - de IJzerbedevaart - en de scheppende film. 'Visions de Lourdes' (1932), besteld door de katholieke jeugd, betekent het einde van de experimentele film en het begin van het overwicht van het onderwerp. Dekeukeleire kiest voor het documentaire genre in een neutralere esthetiek en laat zich inspireren door Vlaanderen, de werken op het veld, de legendes ('Het kwade oog', 1936, 'Processions et carnavals', 1937) en ook door Afrika ('Terres brûlées'). Hij keert uiteindelijk de opvattingen uit de begindagen van zijn carrière als filmmaker de rug toe.

JOACHIM BRACKX

Joachim Brackx ontving verschillende compositieopdrachten van onder andere het Goeyvaerts Consort, Champ d'Action, Spectra Ensemble, Logos Foundation, Happy New Ears en Stuk. Na het winnen van een compositiewedstrijd ging hij een jaar lang in residentie bij Champ d'Action. Hij geeft als specialist live elektronica en experimentele muziek lezingen en concerten in verschillende Europese landen. Brackx is ook zanger, onder meer in ensembles als Capella Currande en Collegium Vocale. Hij doceerde tot 2003 compositie aan de Hogeschool Gent en was houder van de junior leerstoel 'nieuwe muziek' aan de KU Leuven. Joachim Brackx is huiscomponist van Muziektheater Transparant.

IMAGES D'OSTENDE & POUR VOS BEAUX YEUX (HENRI STORCK, 1929)

"Je voelt dat die films echt experimenten waren. Storck werkte aan die films op een moment waarop alles kon. Hij zocht naar een eigen beeld- en

vormtaal, naar een nieuwe structuur, naar alles eigenlijk. Alles lag open en moest opnieuw uitgevonden worden. De films zijn heel erg 'zoekend'. Ze zijn niet altijd even gepolijst, even af. Maar dat ruwe kantje is ook juist interessant. Ik was meteen voor 'Images d'Ostende' gewonnen. Storck was Oostendenaar, en dat ben ik ook. Ik vond het bijna mijn morele plicht om iets met die film te doen... Je ziet de hele tijd beelden van de kust, alleen dat al fascineert me: de zee, de golven, de wind. Die elementen komen ook terug in mijn muziek, waarin ik dat cyclische, dat golvende element tracht te verklanken. Verder probeerde ik om op basis van wat ik ervaarde bij die film een daar bij horende klankwereld te scheppen, die ook voor mij vreemd is, moet ik eerlijk toegeven. Het is heel anders dan alles wat ik hiervoor gedaan heb.

'Pour vos beaux yeux' vond ik interessant voor de vreemde kracht die erin schuilt. Het is een heel eigenzinnige wereld, zeer hermetisch ook. Het heeft even geduurd voor ik mij in de beeldtaal kon inleven. Het componeren van de muziek was knap lastig, omdat hij zowel structureel als inhoudelijk weinig aanknopingspunten geeft. Daarom heb ik ervoor gekozen, meer nog dan voor 'Images d'Ostende' om film en muziek als twee verschillende media te zien. De twee worden samen gepresenteerd en dan ontstaat er een soort polyfonie tussen de twee, waarbij je als luisteraar en kijker hopelijk de interactie tussen die twee elementen als een verrijkend iets zult ervaren. Maar het is niet zo dat het ene het andere ondersteunt zoals bij veel traditionele filmmuziek het geval is: dat de muziek een laag is waar het verhaal van de film op drijft. Hier was dat niet mogelijk. Dus heb ik geprobeerd in die wereld van dat surrealisme onder te duiken. Het componeren is meer een zoektocht naar een sfeer geworden, een soort droomwereld. Voor mij heeft de film iets van een hallucinatie. Het is dan ook een heel eigenzinnig soort muziek geworden, ook voor mij. De film heeft mij evenzeer gevormd, als ik de muziek." Joachim Brackx, 2008

ERIC SLEICHIM

Sleichim is de bezieler van Blindman. Hij verwerkt vaak theatraliteit en ruimtegebruik in zijn composities, zoals bij zijn eerste project voor Muziektheater Transparant, 'Men in Tribulation'. Daarna volgde 'Intra Muros', rond leven en werk van Pier Paolo Pasolini en een compositie voor percussie bij de succesvolle 'Romeinse Tragedies' in een regie van Ivo Van Hove.

COMBAT DE BOXE (CHARLES DEKEUKELEIRE, 1927)

"Ik hou van het abstracte object dat 'Combat de boxe' is: de eenzaamheid van de bokser die weergegeven wordt in montage en licht. Je ziet meestal maar één bokser, hoewel een boksmatch per definitie met zijn tweeën gespeeld wordt. Die confrontatie met de eenzaamheid en de energie van de bokser, daar hield ik van. Ik heb zelf nooit gebokst, maar het lijkt me

een harde sport, die een grote inzet van de sportman vraagt. Dat is een element dat ik letterlijk in de film voel en na analyse ook in de montage terugvind. " Eric Sleichim, 2008

ANNELIES VAN PARYS

Annelies Van Parys won in 2004 de prijs Jeugd en Muziek voor compositie en was een van de geselecteerden voor het Internationaal Compositieseminarie Tactus. Ze creëerde in 2005 'Einklang' met het Vlaams Radio Orkest. In hetzelfde jaar werd 'Phrases V' geselecteerd voor de World Music Days van het ISCM in Zagreb. Sindsdien voeren verschillende topensembles en solisten haar composities uit. In 2006 ging haar Eerste Symfonie 'Carillon' in première in Bozar. In 2007 creëerde Isabelle Moretti een deel van 'Stanza' voor harp. In maart 2008 speelde de Volharding (Amsterdam) 'Canzon' en ging de Tweede Symfonie in première bij het Symfonie Orkest Vlaanderen. Haar compositie 'Ruhe' (2007) vormt het slot van de gelijknamige productie die Transparant samen met Josse De Pauw en Collegium Vocale Gent maakte.

HISTOIRE DU SOLDAT INCONNU (HENRI STORCK, 1932)

"Voor mij was het hard labeur om greep te krijgen op de film. Ik heb bewust geen informatie opgezocht over de film toen ik aan de compositie begon. Ik wou ervaren wat de film met mij deed. Ik leef nu en ik wil een commentaar van vandaag geven bij een film van zoveel jaar geleden. Het is dus niet zomaar het verklanken van beelden, het is een commentaar... Het heeft me verrast hoe Storck met een reeks van losse beelden toch een sfeer weet op te bouwen. Er zitten veel verwijzingen in mijn muziek. Zo kon ik het niet laten om toch ergens Stravinsky te laten horen, maar de luisteraar zal al heel oplettend moeten zijn om die citaten eruit te halen. Ze zijn er eerder als onderhuids commentaar in geslopen dan als vormelementen of melodie. Toen ik achteraf ben gaan opzoeken wat Storck met zijn film heeft willen vertellen, bleek dat we verrassend dicht in elkaars buurt waren uitgekomen."

VISIONS DE LOURDES (CHARLES DEKEUKELEIRE, 1932)

"Voor mij was de sfeer in 'Visions de Lourdes' bijzonder beklemmend. Ik kan niet uitleggen hoe dat kwam, maar ik heb in elk geval ook mijn muziek zo geschreven. Die onheilspellende sfeer is heel belangrijk in die film. Ik heb ook telkens een score gemaakt die als compositie op zich kan staan. Dat is niet eenvoudig, want je hebt natuurlijk een film die zeer dwingend is. En dat moet ook, anders krijg je een zeer fragmentarische compositie. Het was absoluut mijn bedoeling om er via de muziek een lijn in te brengen, accenten te leggen die soms samenvallen met de film, maar er soms ook van afwijken." Annelies Van Parys, 2008

Combat de boxe (boven) en Histoire du soldat inconnu (onder)

JAN VAN OUTRYVE

Van Outryve is als luitist en componist al jaren betrokken bij de werking van Muziektheater Transparant. Zijn wortels liggen in de oude muziek, maar hij heeft ook een levendige interesse voor andere muzikale tradities. Van Outryve componeerde en speelde de muziek van onder andere 'Ik Vlieg', 'Dido', 'Het meisje de jongen de rivier', en 'Arthur'. Hij voerde de muzikale leiding van 'Villa Vivaldi' en de jongerenopera 'Alles Liebe'.

SUR LES BORDS DE LA CAMÉRA (HENRI STORCK, 1932)

"De manier waarop Storck te werk gaat, heeft voor mij veel met muziek te maken: de film gaat heel erg op zoek naar ritme, naar expressiviteit. Aanvankelijk dacht ik om het 'stripverhaalachtig' aan te pakken, maar later bleek dat niet zo goed te lukken. De film heeft baat bij grote lijnen in de muziek. Die grote lijnen zetten het ritme van de beelden in de verf. En natuurlijk zit er ook een klein beetje melancholie in, want dat roepen de jaren dertig vanzelf bij je op." Jan Van Outryve, 2008

Visions de Lourdes (boven) en Sur les bords de la caméra (onder)

Hermes Ensemble

Hermes Ensemble is een Antwerps collectief voor hedendaagse muziek en kunst. Het repertoire en de uitvoeringspraktijk van de klassieke avant-garde vormen steeds het startpunt van de producties, maar het ensemble streeft er bewust naar artistieke grenzen te verleggen; enerzijds zoekt het confrontaties op met oude muziek, pop- en wereldmuziek, anderzijds onderzoekt het synergieën met andere disciplines zoals (muziek)theater, beeldende kunsten, video, film en multimedia. Vele van de concerten worden door een expliciet visueel karakter gekenmerkt, zoals de projecten met historische pellicules. Vaak vinden ze plaats op bijzondere, passende locaties, zoals bijvoorbeeld de monumentale kunstwerken van Anish Kapoor of in een interessante industriële architectuur. De producties presenteren nieuwe muziek van onder meer John Cage, Salvatore Sciarrino, Kaija Saariaho, Morton Feldman, Ivan Fedele, de Belgen Luc Brewaëys, Frédéric D'haene, en Wim Henderickx en jong talent als Thomas Smetryns, Hanne Deneire, Jelle Tassyns, Bram Van Camp en Annelies Van Parys. Hermes Ensemble is ensemble in residentie van Amuz in Antwerpen.

Hermes Ensemble

Koen Kessels muzikale leiding

Els Mondelaers mezzo

Aline Goffin stem

Karin Defleyt fluit, shakuhachi

Peter Merckx klarinet

Kris Hellemans altviool

Lode Leire contrabas

Geert Callaert piano

Gaetan La Mela percussie

Jean-Marc Sullon CRFMW, muziekassistent

mmv. **Eric Sleichim** live electronics

Muziektheater Transparant

Muziektheater Transparant is een productiehuis dat de artistieke grenzen van opera- en muziektheater verkent. In de creatie van nieuwe projecten staat het vocale centraal. Oude en nieuwe muziek worden gelijktijdig geprogrammeerd en met elkaar geconfronteerd. Bijzondere aandacht gaat uit naar de ondersteuning van hedendaagse muzikanten en de ontwikkeling van hun werk. Transparant biedt residentie aan zes huisartiesten: Wim Henderickx, Jan Van Outryve, Eric Sleichim, Wouter Van Looy, Caroline Petrick en Ramsey Nasr. Eveneens in residentie met het oog op een eerste muziektheaterproject: Annelies Van Parys en Joachim Brackx. Transparant was reeds te gast op onder meer de Salzburger Festspiele, het KunstenfestivaldesArts, diverse cultuursteden van Europa, Edinburgh International Festival, Hollandfestival.

Koen Kessels

Koen Kessels studeerde aan het Conservatorium Antwerpen. Hij was lid van de muzikale staf van de Muntchouwburg, Brussel (1984-1987). Van 1990 tot 1994 was hij assistent-dirigent bij de Vlaamse Opera en assisteerde o.a. Kent Nagano en Semyon Bychkov voor de Salzburger Festspiele. Hij debuteerde als dirigent met het orkest van de Vlopera in 'Cinderella' (Prokofjev), een productie van het Koninklijk Ballet van Vlaanderen. Voor deze compagnie dirigeerde hij o.a. 'Giselle', 'La Fille Mal Gardée', 'Swanlake' en 'La Bayadère' in België en op tournee (Belfast, Edinburgh, Shanghai). Op het Edinburgh Festival 2003 kreeg de productie 'Swanlake', een samenwerking met en een choreografie van Jan Fabre, de Herald Tribune Award. Naar aanleiding van zijn succesvol debuut aan de Opéra National de Paris in 2005 werd hij opnieuw uitgenodigd tot 2011 met o.a. 'Le Parc', 'Coppélia', 'Proust', 'Cendrillon', 'Hurlevent', 'Hommage à Robbins', 'Giselle' en een tournee in Japan. Drie producties worden op dvd op de markt gebracht. In december 2008 debuteerde hij in The Royal Opera House Covent Garden met het Royal Ballet ('The Nutcracker'). Ook hier is een nieuwe productie in bespreking. In het domein van de opera dirigeerde hij 'Le Nozze di Figaro', 'Die Zauberflöte', 'Die Entführung aus dem Serail', 'Il Barbiere di Siviglia', 'Don Pasquale', 'Carmen', 'Die Fledermaus', 'Die Lustigen Weiber von Windsor', 'Rigoletto', 'Nabucco', 'La Traviata', 'Il Trovatore', 'Aida', 'Un Ballo in maschera', het Requiem van Verdi, 'La Bohème', 'Tosca', 'The Rape of Lucretia', 'Albert Herring', 'Kullervo' en 'The Lighthouse' o.a. in Salzburg, Keulen, Amsterdam, Madrid, Barcelona, Lissabon, Tokyo, Nagoya, Nantes en Brussel. Zijn debuut vorig seizoen in de Vlaamse Opera (met de wereldcreatie 'La Strada' van Luc Van Hove) en in De Munt (met de wereldcreatie 'La Lumière Antigone' van Pierre Bartholomée) werd zeer enthousiast onthaald in de pers en bij het publiek. Voor beide huizen zijn nieuwe producties in voorbereiding. Koen Kessels is gastdirigent in de Nationale Opera Sofia, muziekdirecteur van het Zomeroperafestival Alden Biesen, artistiek directeur van het Hermes Ensemble en lid van de artistieke directie van het Conservatorium Antwerpen.

BINNENKORT IN DESINGEL

SPECTRA ENSEMBLE

ol.v. **FILIP RATHÉ**

CHARLOTTE RIEDIJK sopraan
THOMAS BAUER bariton

S SCIARRINO Quaderno di strada, 13 Liederen voor bariton en ensemble (2003)
L GOETHALS Festina Lente, 13 profane motetten op tekst van Gust Gils (2001)

WO 28 JAN 2009/ BLAUWE ZAAL/ 20 UUR

INLEIDING MARK DELAERE / 19.15 UUR / FOYER

€ 15 BASIS/ € 10 -25/65+/ € 8 -19 JAAR

DE KUNSTCAMPUS GROEIT +12.000 M²

Een bouwproject van de Vlaamse Gemeenschap en de Artesis Hogeschool Antwerpen voor deSingel internationale kunstcampus en het Conservatorium van de Hogeschool Antwerpen.

 PERMANENTE TOELICHTING VESTIAIRE DESINGEL
wo>zo/14>18 uur & aansluitend bij voorstellingen/concerten

2008-2009 architectuur theater dans muziek

TICKETS

deSingel

Desguinlei 25 / B-2018 Antwerpen
ma → vr 10 → 19 uur / za 16 → 19 uur

www.desingel.be

tickets@desingel.be

T +32 (0)3 248 28 28

F +32 (0)3 248 28 00

deSingel is een kunstinstelling van de Vlaamse Gemeenschap en geniet de steun van

STAD ANTWERPEN

Haven van
Antwerpen

dS De
Standaard

klara

Knack
weekend
focus

hoofdsponsor

mediasponsors